

вече оживено. Помещението е общо: „кръчма - ресторант“. Три-четири маси с покривки и върху тях чашки с натопена латинка, сочат отделението на Владко. Там, с праметнати една върху друга нозе, оголени до коленете, седи началничката, отпуснала на стола огромното си тяло, с огледалце в ръка, и черви устните си. Главата ѝ потреперва, като че тя води мълчалив разговор с себе си. Детето се върти наоколо, къса листчетата на едно цветче, и си тананика тихичко.

На съседната маса седят новодошлите от каруцата. Мъжът е сложил до себе си дървено сандъче, боядисано в черно. Жената носи свитък големи цветни хартии. Тя е слабичка, крехка, почти момиче, облечена в тъмна рокля с къси ръкави. Тънките ѝ ръце, както и лицето, нежни и бледи, са опрашени, не съвсем чисти, като че тя отдавна е изоставила всяка грижа за себе си. Проста шарена кърпа, вързана под брадичката, прибира русите ѝ коси, опънати назад. Мъжът е гологлав, силно мургав, с открита шия и черни къдрави коси. Очите му са толкова черни, че дори бялото е синкаво и остро лъщят. Тънки мустачки се спускат надолу, скриват ъглите